

Sevgili Atam,

Size, bir genç olarak duyduğum saygıyı kelimelere sığdıramam. Siz şu an bu mektubu yazabilmemi mümkün kılan kişisiniz. Çünkü siz ülkenizin geleceğini, kendinizden sonraki zamanları dikkate alan ve buna göre çalışmalar yapan sayılı liderlerden birisiniz. Savaş, kargaşa sırasında bile eğitimi, kültürü hep teşvik ettiniz, daha dünya kadınları insan olarak göremezken onları erkeklerle eşitlemek için çok çalıştınız. Şu an bu sırada oturabilmemi, istediğim gibi giyinebilmemi ve bunun gibi birçok hakka sahip olmamı size borçluyum.

O acılar dolu hayatınızda tür tür kötülöklere şahit oldunuz, buna rağmen insanların iyiliğinden başka bir şey istemediniz. Ülke liderlerinin geneli gibi güce sahip olmanın getirdiği açgözlülüğün yenilgisine düşmediniz. Ve sadece insanlara değil, doğaya, hayvanlara da değer verdiniz. Dernekler, çiftlikler kurdunuz, göz ardı etmediniz hiçbir şeyi. Karanlıkta yayılan bir ateştiniz siz. Keşke o kadar erken sönmeseydiniz.

Küçükken babam bana dedemin anılarını anlatırdı hep. Dünya sizi kaybettiğinde daha benim yaşlarımdaymış dedem. Ve ben babamı dinlerken, o üzüntüyü âdeta içimde hissederdim, tüylerim diken diken olurdu. Mükemmellik seviyesindeki bir lideri ansızın kaybetmek... O soğuk kasım rüzgarının birden kış gibi hissettirmesi... Havadaki durgunluk... O acı, o hüzün... Gözlerimden damla damla yaşlar akardı. Sizin değeriniz kalbimde kat kat artardı.

Ve onlarca yıl sonra bir kız çocuğunun yazdığı bu mektubu okuyabilmenizi isterdim. 100 yıl sonra bile sizin getirdiğiniz cumhuriyetin devam ettiğini görmeyi isterdim. Son zamanlarda ufak tefek sarsılmalar olsa bile bilmenizi isterdim ki, biz gençler sizin kurduğunuz o temelli, devamlı yaşatmak için elimizden geleni yapıyoruz ve yapmaya da devam edeceğiz.

Ada Özümüztoprak

Hazırlık A

